

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. M.**, bývajúcej v B., zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Pavlovičom, so sídlom v Bratislave, Štefánikova č.5, proti žalovanej **Slovenskej republike, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, P.O. Box 57, o **náhradu škody 18 588,59 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21C 136/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2013, sp. zn. 9 Co/374/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa podanou žalobou voči žalovanej uplatnila náhradu škody - ušlý zisk 18 588,59 € (560 000,- Sk) ako obvyklé nájomné za dobu 56 mesiacov nečinnosti katastrálneho úradu vo veci pod č. V-171/01 (za čas odkedy nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote o návrhu žalobkyne na vklad vlastníckeho práva podaný správe katastra do 13. októbra 2005, kedy bolo rozhodnuté o prerušení tohto vkladového konania). Vznik ujmy mal nastať v dôsledku nevydania rozhodnutia v zákonnej lehote (t. j. do 9. marca 2001), tiež aj nezákonným rozhodnutím z 13. októbra 2005 o prerušení vkladového konania, pretože žalobkyňa nemohla realizovať vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktoré bolo predmetom vkladového konania.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 15. júla 2011, č. k. 21 C 136/2008-131 zamietol žalobu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (nevydaním rozhodnutia o návrhu na povolenie vkladu v zákonnej lehote) a nezákonným rozhodnutím o prerušení katastrálneho konania (z 13. októbra 2005) katastrálnym úradom. Žalovanej

nepriznal náhradu trov konania (§142 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že v zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“) bol katastrálny úrad (ako orgán štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností) povinný rozhodnúť o návrhu na vklad do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na vklad. Prvé procesné rozhodnutie (o prerušení katastrálneho konania) bolo v predmetnej vkladovej veci (pod č. V-171/01) vydané 13. októbra 2005, čím bola porušená povinnosť katastrálneho úradu rozhodnúť v zákonnej lehote, ktorú nečinnosť považoval súd za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého žalobkyňi vznikol nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Výška škody bola preukazovaná obvyklým nájomným získaným za prípadný prenájom nehnuteľnosti (bytu) v období od marca 2001 do októbra 2005, t. j. za dobu 56 mesiacov. Žalobkyňa nepreukázala, že by jej nejaká škoda vznikla a že bolo vôbec jej vôľou prenajímať byt tretím osobám. Jej tvrdenie, že by v prípade povolenia vkladu mala možnosť byť prenajímať, ešte vznik škody nepreukazuje. Z tohto hľadiska súd nemal preukázané ani splnenie podmienky o existencii príčinnej súvislosti medzi konaním katastrálneho úradu a škodou a teda vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. Žalobu na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu preto považoval za nedôvodnú. Dodal, že pokiaľ by žalobkyňa preukázala uplatnený nárok, jej žaloba by musela byť zamietnutá z dôvodu premlčania práva pre opodstatnene vznesenú námietku premlčania žalovanou. Zákon č. 58/1969 Zb. nemá osobitné ustanovenie o objektívnej premlčacej dobe, z tohto dôvodu je potrebné aplikovať všeobecnú úpravu premlčania v § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej sa najneskoršie právo na náhradu škody premlčí za tri roky (objektívna premlčacia doba). Podľa ustanovenia § 22 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode (subjektívna premlčacia doba). Žalobkyňa sa dozvedela o vzniku (možnej) škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou štátneho orgánu) 9. marca 2001, trojročná premlčacia doba uplynula 9. marca 2004. Žalobkyňa uplatnila právo na náhradu škody na súde 21. októbra 2008, žalovaný preto v konaní opodstatnene uplatnil námietku premlčania práva. Nárok na náhradu škody spôsobenej „nesprávnym“ rozhodnutím katastrálneho úradu č V-171/01 z 13. októbra 2005 o prerušení vkladového konania k bytu súd posudzoval v zmysle § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinný od 1. júla 2004 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Predmetné ustanovenie dovoľuje uplatniť právo

na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím len vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom a ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Rozhodnutie katastrálneho úradu č. V-171/01 z 13. októbra 2005 nebolo zrušené ani zmenené pre nezákonnosť, z tohto dôvodu žalobkyni nevznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nastáva za súčasného splnenia troch podmienok: existencia škody, existencia nezákonného rozhodnutia a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutie katastrálneho úradu č. V-171/01 z 13. októbra 2005 nemohlo žalobkyni spôsobiť škodu v podobe ušlého nájomného za obdobie pred jeho vydaním. Uvedené rozhodnutie nepredstavuje priamu príčinu vzniku škody, ktorú si žalobkyňa uplatnila. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb., ani vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., súd preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Bratislave, na odvolanie žalobkyne, rozsudkom zo 6. júna 2013, sp.zn. 9Co 374/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.), žalovanej nepriznal náhradu trov konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, jeho skutkové a právne závery považoval za dostatočné odôvodnené a správne (reagujúce na všetky podstatné okolnosti prípadu, ktoré musia byť splnené pre posúdenie zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím i námietky účastníkov konania). Osobitne uviedol, ktoré zo zákonných podmienok zodpovednosti za škodu naplnené neboli, vysvetlil z akého dôvodu k ich splneniu nedošlo, kto v tejto súvislosti nesie procesnú zodpovednosť a aké sú jej právne následky pokiaľ ide o výsledok sporu. Reagoval aj na konkrétne odvolacie námietky žalobkyne. Za irelevantnú označil pochybnosť žalobkyne pri označení žalovanej, tou je Slovenská republika, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, čo nepovažoval za pochybné. Za správny považoval postup súdu prvého stupňa, ktorý rozlišoval zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (účinného od 1. júla 2004) od zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd, zhodne so súdom prvého stupňa, zastáva názor, že nesprávny úradný postup orgánov katastra bol ukončený 13. októbra 2005, vydaním rozhodnutia o prerušení konania o návrhu

na povolenie vkladu, názor žalobkyne, že nesprávny úradný postup trval aj po 13. októbri 2005 nepovažoval za správny. Nestotožnil sa s námietkou žalobkyne, že platná úprava v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je reštriktívna, je v rozpore s princípom proporcionality a preto odporuje čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR s argumentáciou, že práva priznané Ústavou SR sú podrobnejšie upravené v jednotlivých zákonoch (prípadne v právnych predpisoch nižšej právnej sily). V danom prípade v zákone č. 514/2003 Z. z., ktorý len podrobnejšie stanovuje podmienky, za akých zodpovednosť spôsobená nesprávnym úradným postupom alebo vydaním nezákonného rozhodnutia vzniká, a za ktorých ju možno uplatňovať. Stanovenie konkrétnych kritérií vzniku a uplatňovania takejto zodpovednosti v zákonnej úprave nemožno vnímať ako obmedzujúce, nakoľko ani právo na náhradu škody voči štátu v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je právom absolútnym. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že k nesprávnemu úradnému postupu došlo už 10. marca 2001, o návrhu žalobkyne na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (podaného dňa 9. februára 2001) mal príslušný katastrálny úrad rozhodnúť najneskôr do 9. marca 2001 (t. j. v rámci zákonnej tridsaťdňovej lehoty podľa § 32 ods. 1 katastrálneho zákona). Vzhľadom na okolnosti prípadu však mal katastrálny úrad v uvedenej lehote rozhodnúť o prerušení konania z dôvodu, že orgány katastra ešte v tom čase nemali vyriešenú predbežnú otázku, ktorá bola spojená s konaním o vklade vedenom pod č. V - 1856/99. V zmysle § 41 ods. 2 katastrálneho zákona sa práva k tej istej nehnuteľnosti zapisujú v poradí, v akom sa správe katastra doručili zmluvy, verejné alebo iné listiny o vzniku, zmene alebo zániku práva k nehnuteľnosti na zápis do katastra. Pokiaľ katastrálny úrad nerozhodne o návrhu na vklad v zákonom určenej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti (bez ďalšieho) zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí tejto lehoty. K 10. marcu 2001 nemohla predstavovať výška žalobkyňou uplatňovanej škody sumu 18 588,59 €, ako to správne skonštatoval súd prvého stupňa, v konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz o tom, že by žalobkyňi uvedená škoda vznikla (žalobkyňa nepreukázala žiadnym dôkazným prostriedkom, že jej očakávaný príjem z prenájmu nehnuteľnosti bol reálny). Záver súdu prvého stupňa, že žalobkyňa zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (podľa zákona č. 58/1969 Zb.) vznik škody nepreukázala, je podľa odvolacieho súdu správny. Pre chýbajúci predpoklad vzniku škody nemôže byť naplnený ani ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu neboli v prejednávanej veci kumulatívne splnené zákonné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu z titulu nesprávneho

úradného postupu a preto žalobkyňa nemohla byť v tejto časti uplatneného nároku v konaní úspešná. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorým malo byť podľa žalobkyne rozhodnutie katastrálneho úradu z 13. októbra 2005 o prerušení konania o návrhu na povolenie vkladu pod č. V - 171/01, súd prvého stupňa správne skúmal naplnenie zákonných predpokladov pre vznik tohto druhu zodpovednosti z hľadiska zákona č. 514/2003 Z. z. Predmetné rozhodnutie nebolo nikdy zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa nemohla úspešne uplatňovať škodu (za obdobie od 9. marca 2001 do 31. októbra 2005), ktorá mala vzniknúť ešte pred vydaním (podľa žalobkyne nezákonného) rozhodnutia o prerušení konania. Nenaplnenie zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím boli dostatočnými dôvodmi na zamietnutie žaloby, odvolací súd sa preto inými dôvodmi, pre ktoré bola žaloba zmietnutá (napr. premlčaním žalobkyňou uplatneného práva), nezaoberal.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. (t. j. že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle §237 písm. f/ O.s.p.; konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v dôsledku nesprávne zisteného skutkového stavu; rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Žalobkyňa sa mala postupom súdu odňať možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd sa nezaoberal pre vec relevantnými odvolacími námietkami, ktorými spochybňovala právne posúdenie veci súdom prvého stupňa (najmä, že došlo k zásahu do subjektívnych práv žalobkyne v dôsledku objektívne neprimeraného trvania vydania rozhodnutia o povolení vkladu; došlo k porušeniu jedného z princípov dobrej správy – a to princípu ochrany legitímnych očakávaní žalobkyne o povolení vkladu v zákonom stanovenej lehote; vecou sa súd zaoberal len v intenciách konania o povolení vkladu a neprihliadal na ostatné rozhodovacie procesy, ktoré sa podieľali ako zdroj spolupôsobiacich príčin na vzniku škody; žalobkyňa nenamietala nezákonnosť rozhodnutia č. V-1856/99 ale rozhodnutia o prerušení konania z 13. októbra 2005, č. k. V-171/01; k prerušeniu vkladového konania vo veci V-1856/99 nedošlo, prerušené bolo konanie Katastrálneho úradu v Bratislave o proteste prokurátora vedené pod sp. zn. Katastr - 94-977-2/2000-ZK; nebolo prihliadnuté na námietky žalobkyne o porušení noriem európskeho správneho práva, princípov dobrej správy formulovaných v európskom správnom

priestore, o porušení ústavou a Dohovorom garantovaných vlastníckých práv žalobkyne; rozhodnutie o prerušení vkladového konania nebolo vôbec preskúmané podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Súd nevykonal žalobkyňou navrhnuté dôkazy pripojením spisov Okresnej prokuratúry Bratislava I, sp. zn. Pd 4061/00-45 a Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 10 C 59/2000). Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je zlučiteľné so zásadou spravodlivého konania – náležitého odôvodnenia (§ 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.). Dovolateľka poukazovala na to, že kauza má rozmer prekračujúci jedno konanie o povolenie vkladu, medze úpravy zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z., že má rozmery porušenia európskeho správneho práva a princípov, ktoré sa uznávajú a chránia v európskom správnom priestore, že má rozmer ústavnoprávny, márne poukazovala na potrebu zohľadniť celkový obraz o všetkých konaniach, ktoré v súhrne zapríčinili to, že povolenie vkladu od podania návrhu trvalo 3308 dní. Márne poukazovala na to, že vzhľadom na principiálny základ úpravy zodpovednosti za výkon verejnej moci, ktorým je reprezentačná teória, je vlastne nepodstatné, ktorý štátny orgán v ktorom úseku spôsobil prietahy a nezáleží na tom, že ako orgán konajúci v mene štátu bol označený Úrad geodézie, kartografie a katastra SR. Odvolací súd sa s týmito skutočnosťami a argumentmi nezaoberal a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa s nimi nevyporiadal. Podľa názoru dovolateľky dôsledkom nezákonného rozhodnutia o prerušení je pretrvávajúca nečinnosť správneho orgánu (teda nezákonné prietahy), z tohto dôvodu mali sudy posúdiť nárok nielen z hľadiska podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ale aj z pohľadu podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nestotožnila sa s názorom sudu, že k nesprávnemu úradnému postupu dochádza výlučne v deň nasledujúci po dni, keď uplynula zákonná lehota na rozhodnutie; podľa dovolateľky nečinnosť trvá tak dlho, ako dlho je príslušný orgán nečinný, ide o delikt pokračovací. Ak nesprávny úradný postup trval pred i po účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., je potrebné zodpovednosť za škodu ním spôsobenú posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Sudy sa preto v tomto smere dopustili pochybenia v právnej kvalifikácii vecí. V konaní V-171/01 sa žiadna predbežná otázka nevyskytla, takúto otázku nepredstavovalo konanie o proteste prokurátora (ktorému nebolo vyhovené) proti rozhodnutiu vydanému v právoplatne skončenom konaní o povolení vkladu V-1856/99. Znenie § 41 ods. 2 katastrálneho zákona použité v rozhodnutí bolo účinné od 15. apríla 2004, odvolací súd použil argumentáciu ustanovením, ktoré nadobudlo účinnosť zhruba tri a štvrt' roku po podaní návrhu na vklad v konaní V 171/01. Zdôraznila, že škoda v plnej výške nevznikla v prvý deň po uplynutí

lehoty na rozhodnutie v konaní o povolenie vkladu, ale narastala až do času, kedy sa žalobkyňa mohla ujať vlastníctva bytu. Nesúhlasila so záverom o nepreukázaní vzniku škody. Ak osoba je vylúčená z možnosti užívať vec (ius utendi, ius fuendi) – je vylúčená z možnosti privlastňovať si ekonomickú hodnotu veci, ktorá je jej vlastníctvom, vzniká jej škoda. V tejto súvislosti je otázkou, ako by podľa logiky súdu mala žalobkyňa preukázať, že predmetný byt mienila prenajímať? Bez toho, aby k bytu nadobudla vlastnícke právo nebol prenájom reálne možný, nie je možné od žalobkyne požadovať, aby preukázala, že uskutočnila reálne kroky smerujúce k jeho prenájomu; úmysel, ktorý je výlučne v rovine psychickej sféry, priamo preukázať nemožno. Žalobkyňa vynaložila určité majetkové hodnoty, no v dôsledku pochybení orgánov žalovanej nemohla za ne nadobudnúť iné majetkové hodnoty počas dlhého obdobia užívať, nepochybne jej vznikla škoda. Zotrvala na názore, že úprava podmienok pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (najmä pokiaľ ide o podmienku zrušenia nezákonného rozhodnutia) je natoľko reštriktívna, že nie je v súlade s princípom proporcionality. Odvolací súd sa nezaoberal pre vec kľúčovým argumentom, t. j. či existujúce obmedzenie v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2013 Z. z. spĺňa alebo nespĺňa požiadavky princípu proporcionality. Správnosť svojho záveru podrobne zdôvodnila testom proporcionality. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru žalovanej, ktorý uviedla vo vyjadrení k dovolaniu, je napadnutý rozsudok vecne správny a preto navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom zmysle zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil (opodstatneným

uplatnením dovolacieho dôvodu) správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady – najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. Existencia tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) na rozdiel od toho nezakladá prípustnosť dovolania, je však relevantný dovolací dôvod, ktorý v prípade jeho opodstatneného uplatnenia vedie k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia. Na existenciu procesných väd konania tejto povahy (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) musí dovolací súd vziať vždy zreteľ – či už bolo na ne v dovolaní poukázané alebo nie (viď § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). V prípade nesprávneho právneho posúdenia veci (ktoré je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tretím dovolacím dôvodom), je situácia iná. Samo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania a na tento dovolací dôvod sa ani nevzťahuje § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. Dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom

bol jeho výrok napadnutý (§ 242 ods. 1 veta prvá O.s.p.), pričom (ako už bolo uvedené vyššie) je viazaný tým, ako účastník konania vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti dovolania má v prípade dovolania, v ktorom bol uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., osobitný význam práve úplné, vecne správne a efektívne vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri tomto dovolacom dôvode totiž dovolací súd preskúmava správnosť právneho posúdenia veci nižšími súdmi len z aspektov uvedených a dostatočne vysvetlených v dovolaní; nad rámec toho, čo dovolateľ uplatnil v dovolaní ako nesprávnosť právneho posúdenia, nie je dovolací súd oprávnený ani povinný skúmať.

1. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalobkyne z uvedených ustanovení nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobkyne procesne neprípustné.

Dovolateľka zastúpená kvalifikovaným zástupcom v dovolaní výslovne uplatnila dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (súdom vyčíta, že ich konanie

je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení). K argumentom, ktoré uvádza dovolateľka na podporu vyššie uvedených dovolacích dôvodov, dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

2. Inak je tomu, pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ (vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. (ex officio) skúmal, či procesná prípustnosť dovolania nevyplýva z § 237 O.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobkyňa tvrdí, že súdy jej odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

2.1 Za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. považovala dovolateľka to, že odvolací súd sa nezaoberal jej relevantnými odvolacími námietkami a v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi nevysporiadal.

Pokiaľ žalobkyňa mienila namietat' nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009). Tento názor si osvojil aj dovolací súd a v ďalšom z neho vychádza.

Dovolací súd došiel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa žalobkyňa domáha a z akých dôvodov, 2/ aké je stanovisko žalovanej k žalobe, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 8/ ako tieto normy vyložil, 9/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, 10/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia,

ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím obsahuje vysvetlenie dôvodov pre ktoré bola žaloba zamietnutá. Tieto mali spočívať v záveroch súdov o nenaplnení zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím v zmysle aplikovaných právnych úprav (a to pokiaľ ide o preukázanie: a/ vzniku škody; b/ existencie príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom; c/ existencie rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom). Rozhodnutia súdov vysvetľujú predpoklady, ktoré neboli naplnené pri vzniku zodpovednosti za škodu (resp. vzniku povinnosti žalovanej nahradiť škodu) a označujú zákonné ustanovenia, ktoré ich vyžadovali (pozn.: dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Súdny vychádzali z toho, že pre vznik zodpovednosti za škodu musia byť (kumulatívne) naplnené aspoň základné (minimálne) predpoklady (vznik škody, protiprávne konanie a príčinná súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním). Z dôvodu, že ich naplnenie nebolo v konaní preukázané, žalobu zamietli. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenia súdov v súhrne možno považovať za zrozumiteľné, preskúmateľné, odôvodnené a presvedčivé. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný názor ako súdy, bez ďalšieho nezakladá porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový a právny stav zistený súdom prvého stupňa, primeraným spôsobom opísal obsah odvolania a citoval právne predpisy, na základe ktorých vec prerokoval a z ktorých vyvodil svoje závery. Stotožnil sa s rozhodnými závermi prijatými súdom prvého stupňa, na ktoré odkázal, čo mu dovoľuje § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Osobitne vysvetlil i to, prečo nenachádza nesúlad medzi zákonnou úpravou § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a čl. 13 ods. 4 a čl. 46 ods. 3 ústavy. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozhodnutím uznesením) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2

O.s.p.). Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi. Je v právomoci súdu vykladať a aplikovať zákony (obdobne napr. I. ÚS 50/2004, IV. ÚS 252/2004).

2.2 Za dôvodné nemožno považovať ani ďalšie námietky dovolateľky (týkajúce sa nevykonania ňou navrhnutého dokazovania, nesprávneho alebo neúplného zistenia skutkového stavu veci). V tejto súvislosti dovolací súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru uverejnenú R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000. Treba zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nevykoná navrhnuté dokazovanie (§ 120 O.s.p.) alebo nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (§ 132 O.s.p.); jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Je totiž vecou právnej úvahy súd, nie však účastníka konania, či a prípadne aký dôkaz súd vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Nevykonanie dôkazov súdom nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení a prípadne nevykonali relevantné na vec sa vzťahujúce dôkazy, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade

majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľkou tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

2.3 Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

3. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 238 a § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť, dospel najvyšší súd k záveru, že jej mimoriadny opravný prostriedok je procesne neprípustný. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová